

Tammikuu on talven mahtikuu. Nimessään jotain järkähtämätöntä sointia ja roudan lujuuutta. Kasvoissaan lunta, kuuraa ja jäätä. Äänessään mykät, hiljaiset metsät, tahi vouruavat, ulvovat jäälakeudet ja otteessaan paukahtavat jäiset puut. Aika on pysähtynyt, kuin jäätynyt paikoilleen. Vain välttämätön tehdään, ei mitään ylimääräistä. Vain se mikä on hengissä pysymisen takia tehtävä. Lämmön ja ruuan hankintaa, sitähan se on, kaikki muu on turhanpäiväistä, joutavaa, ylimääräistä voimien tuhlausta. Siperian portti on auki. Siellä on pakkasen kotimaa, syntymäsiija, josta se lähtee matkoilleen. Pakkanen käy portistaan ylväänä, tietäen hyvin mahtinsa voiman ja herruutensa kaikki voipaisuuden. Kenenkään lupaa se ei tarvitse, kun se päättää lähteä. Kenenkään rajoilla se ei seiso odottamassa, kun se tulee. Ja kun se tulee, menee se ryskyen minne tahtoo. Pakkanen kiristää hampaansa purevaksi. Se kutsuu mukaansa tuulen ja polttava viima iskee ruoskan lailla vasten kasvoja. Tapa, jota talven herra käyttää on rautaisen luja ja kylmä. Sen kouran mahti koettelee jokaista ankaralla, puristavalla otteella pakottaen nöyrytymään sen edessä. Jonkin matkaa latvojen yläpuolelle noussut aurinko on voimaton. Sen punaisen sävyissä hehkuva valo antaa kuitenkin tunteen ja aavistuksen lämmöstä. Auringon aika on lyhyt, muutamassa hetkessä haihtuva kajastus tulevista. Todiste siitä, että olemassa se on, ja jonain päivänä se vielä voittaa pakkasen. Aurinko ottaa mukaansa valon ja taivaalta laskeutuvat jääkiteet saavat osakseen tähtien kimallusta. Samaa avaruuden hyytävää tuietta jota voi nähdä yön tummansinisessä taivaankannessa. Yö juoksuttaa kettua ja jänistä. Pakkanen pakottaa liikekannalle, kulkemaan kuun valoon, osallistumaan ikaikaiseen elämän ja kuoleman taisteluun. Olemassa olemisen loputtomaan kiertokulkuun. Kirskuvan kylmässä metsässä on jotain aavemaista. Jotain sadun tai taian omaista tunnetilaa. Kuun kelmeä valo, puiden varjot ja kylmyyden alituinen läsnäolo painuu ajatuksiin, luihin ja ytimiin. Melkein käsin kosketeltava hiljaisuus, kuin ennustus jostain lähestyvästä. Jotain on ilmassa, jotain varmasti tapahtuu. Jännittynyt hiljaisuus virittyy, kuin jousen jänne. Sitten se katkeaa, hetkeksi, ilkeään räkäisyyden.